

11 Söndagen efter Trefaldighet

2 Årg. Ev. Matt. 21:38-31

I.N.J

Ordet ”ja” får väl sägas vara ett nyckelord i evangeliet idag! Och då tänker vi väl främst på vårt ”ja” till Gud. Det är ett viktigt ”ja”. Inte bara med våra läppar, utan också med hjärtat och våra händer skall vi säga ja till honom.

Men det är en sak som evangeliet *förutsätter*, som är *utgångspunkten* för alltsammans, nämligen att Gud först har sagt sitt ja till oss. Guds ja till oss, och vårt ja till Gud, hör alltså samman.

ÄMNE: GUDS JA TILL OSS OCH VÅRT JA TILL GUD

I. Guds ja till oss

*a) Utan att Gud först hade sagt sitt ja till oss
hade vi inte kunnat säga vårt ja till honom.*

Det är lätt att överdriva avgörelsens betydelse och glömma att Gud alltid är först. Allt hänger alltså inte på vårt ja eller nej. Sanningen är: Vi hade inte kunnat svara om Gud inte först hade talat, kallat på oss som i texten: ”*Min son, gå ut och arbeta i vingården i dag*”. Vår tro är ett svar på Guds tilltal – en eld som brinner – men Gud är *den tändande gnistan*.

Det är detta som kallas för ”*Guds förekommande nåd*”, d.v.s. initiativet till frälsningen och försoningen, är Guds, aldrig människans. Ju längre man lever som kristen, ju större blir detta, att Gud först sade sitt ja till mig. Kanske tänker jag inte så mycket på det i början av min tid som kristen. Men när jag kommer dithän, att jag ser mig själv sådan jag verkligen är, i stunder av missmod, när man tycker att man är ganska misslyckad, när man är överbevisad om sin synd och brist, då man t.o.m tycker att man inte är bättre än hororna och tullindrivarerna i evangeliet, då är det ett evangelium, att Gud först har sagt sitt ja till mig. Nära Jesus ser jag att det är så. För...

*b) Guds ja till oss blir som allra kraftfullast
i Jesus Kristus*

Vad betyder hans ja till oss? Jo, att han älskar oss, vill ha med oss att göra. I *skapelsen* finns ett ja, redan i detta att Gud har skapat oss till sin avbild. Han har

skapat oss till sig, till gemenskap. Synden ändrar inte på detta. Guds ja, är faktiskt ett ja, inte till de fullkomliga och perfekta, utan till de skadade, de förlorade, de förtappade och fördömda.

Därför blir Guds ja till oss – den han sade redan i skapelsen så mycket kraftfullare i återlösningen. Precis som Paulus skriver, att i Kristus *”finns bara ett ja”*. (2 Kor 1:19) Det var detta som människorna märkte då, när Jesus gick här nere, i de ord han talade i de handlingar han gjorde.

Framförallt de vilsekomna, hororna och tullindrivarna, trots att de genom sitt levnadssätt sagt sitt nej till Gud, hade han sagt sitt ja till dem. Inte till deras synder! Han hatar synden – men älskar syndaren. Och vi har väl gjort samma erfarenhet, i Jesus säger Gud sitt ja till oss, både ömt och kraftfullt. Guds fadershjärta är blottlagt i honom, Gud själv gör sig sårbar när kallelsen ljuder: *”Kom till mig!”*.

c) Guds ja till oss kräver vårt ja till honom

”Min son, gå ut och arbeta i vingården i dag”. Guds finner sig inte i att vi besvarar hans ja med tystnad, inte heller med ett nej. Fadern ville ha ett svar, ett positivt, glatt och villigt svar. Det är här avgörelsen kommer in. Den är *nödvändig*, men, som vi sagt *inte tillräcklig*. Gud är kärleken, och den kärleken vill som all äkta kärlek, ha ett gensvar. Annars är det inte kärlek.

Gud ger sig inte. Han kallar på oss, genom *händelser i livet*, genom *rösten i vårt samvete*, genom *andra människor*, genom *sitt Ord*. Att han orkar bry sig, att kalla på den mänsklighet som fortsätter Adams kurragömmalek och på allt sätt försöker komma undan när Gud kallar. Hur orkar han? Ja, svaret är ju, som du förstår, att Guds ja till oss, är sprunget ur hans kärlek – en kärlek som söker gensvar.

II. Vårt ja till Gud

a) Vårt ja till Gud har föregåtts av många nej

”Nej, det vill jag inte”. Det är väl det vanligaste svaret när Gud kallar. Varför blir det så lätt nej? Rädsla, misstro mot Gud, han står för tvång, glädjelöshet och inskränkthet. Man vill vara sin egen – om än det är omöjligt – man vill vara fri, oberoende, sin egen Herre.

Den förste sonen representerar dem som levde med ryggen vänd mot Gud, hororna och tullindrivarna. Nu behöver man inte leva lastbart som hororna, eller orättfärdigt som tullindrivarna för att vara bortvänd från Gud. Det räcker att man tänker: Jag är väl bra som jag är. Jag behöver inte Gud. Men Gud ger sig inte.

Han ropar på oss. Och så händer det: Guds röst som förut skrämde oss, ljud helt plötsligt varm, kärleksfull, som en mors röst, som ropar sitt barn på kvällen. Man förnam Guds ”ja”. Det blir som med den andre sonen i vår text: *”Men sedan ångrade han sig och gick”*. Det är ånger det, när man inte vill leva som sin egen längre, när man begriper att synd är inte kul, utan lämnar själen trött och tom.

*b) Ibland tenderar vårt ja till Gud
att stanna vid läpparnas ja.*

”Jag skall gå, Herre”, svarade den andre sonen. ”Men” säger Jesus ”han gick inte”. Men vad var det han skulle göra? Arbetet i vingården handlar väl om att leva som Gud har befallt, var god, kärleksfull, hjälpsam o.s.v. Det är kristendom. Och så springer vi runt som skällade råttor och frågar vad det är vi skall göra. Men nu handlar det inte om detta. Fariséerna och de skriftlärdade, dessa som Jesus ursprungligen berättade denna liknelse för, de gjorde nog goda gärningar, och det långt utöver vad Lagen krävde. De levde inte i grova synder eller i orättfärdighet.

Ändå gjorde de inte Guds vilja. Deras ja var i själva verket ett nej. För om Guds vilja heter det ju främst: *”Ty detta är min faders vilja: att alla som ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv” (Joh. 6:40)*. Men på Jesus ville de inte tro. Någon Frälsare behövde de inte. På egen hand försökte de göra upp sin räkning med Gud och vinna evigt liv. Och därför säger Jesus: *”Sannerligen, tullindrivare och horor skall komma före er till Guds rike”*.

Men vad menar han? Ja, inte att ett lastbart liv ger fribiljett till himmelen. Men läser vi versen omedelbart efter vårt evangelium, som inte kommit med i evangelieboken, kommer förklaringen: *”Johannes kom och han visade er vägen till rättfärdighet, men ni trodde inte på honom. Tullindrivarna och hororna trodde på honom, och ni såg det, men inte heller då ångrade ni er och trodde på honom”*.

Hur är det med oss, vi som lyssnat till liknelsen idag? Vad är vår fromhet värd, egentligen? Är det bara läpparnas ja, yta och fasad? Var har vi vårt hjärta? Är vi självgoda och egenrättfärdiga? Är vi som den andre sonen i liknelsen? Ja, ofta är vi honom lika. Vi säger ja, men vi går inte. Och ändå, trots allt vårt velande hit och dit, är det inte kört. Varför då? Jo,

*c) Vi kan på nytt säga vårt ja till Gud,
eftersom han trots allt först sagt sitt ja till oss.*

Så är vi tillbaka där vi började vår predikan idag: *i Guds ja till oss*. Och det är gott att vara tillbaka till utgångspunkten. Det är ju just därför jag kan våga svara mitt ja till Gud, våga kalla mig kristen, våga säga att jag är ett Guds barn, fastän jag har så svårt att få ihop mitt kristna liv och tycker att det är så oändligt mycket som fattas mig.

Så får vårt ”ja” bli ett ”ja” trots allt. *”Ja, Herre, jag skall gå”* – trots att jag är som jag är. *”Ja, Herre, jag skall gå”* fastän jag löper risken att misslyckas mer än en gång. *”Ja, Herre, jag skall gå”* - du har ju sagt ditt ja till mig. *”Ja, Herre, jag skall gå”* för jag har ju dig. Du ensam kan hjälpa mig att hålla ihop tro och liv. Jag säger mitt *”Ja, Herre”*. Ge du mig kraft att gå. Amen.

Psalmer: 289, v 1-2, 63 v 9-14, 62 v 4-6, 557 v 6
Tranemo, 11/8 2019